

Към инференциална структура на понятията (паралели между съвременната философия и теорията на понятията)

Борис Панков

Въпросът „що е понятие“ изглежда един от основните и най-сложни за решаване в последните години. Това, което се е считало за очевидно като дефиниция от времето на Аристотел, започва постепенно да се оказва недостатъчно, неясно и следователно неизползваемо, в която и да е стриктна теория, включваща анализ на понятията. През последните близо петдесет години се дефинират множество теории на понятията, едва няколко от които се възприемат като водещи. Основният проблем се състои във вродената абстрактност на термина „понятие“, както и множеството роли, в които понятията могат да влизат при употребата си. Различията се простират от онтологическия характер на понятията до тяхната структура и дори до аргументацията против тяхното съществуване като цяло. Тук аз ще разгледам основните теории на понятията с оглед структурата им, както и основните проблеми, които се свързват с тях. Ще набележа общата насока, в която се придвижват тези теории и ще аргументирам паралели между тях и развитието на понятийната структура в областта на философията, в частност при философите Лудвиг Витгенщайн и Робърт Брандъм.

Този подход беше избран именно защото една от структурните теории на понятията (Прототипната теория) се развива от психолога Еленор Рош и дава начало на много други производни теории на понятията, достигайки до динамични интерпретативни възгледи като така наречената Теория-теория. Паралелно с това, философските възгледи на Витгенщайн за понятията и изграждането на значение биват развивани от много философи, но Брандъм е измежду основните фигури в съвременната философия, които базират голяма част от възгледите си на Витгенщайн и достигат до подобни динамични възгледи за употребата на понятията и изразяването на смисъл.

Преди да се говори за различните теории на понятията трябва да се отбележи, че съществуват два основни модела, които в различна степен определят различните теории, техните силни, но и слаби страни. Това са *съдържателният модел*, според който понятията имат такава структура, че те са конструирани от други понятия. Този

модел предполага йерархия на понятийната структура, която минава от простите първични (атомарни) понятия и стига до абстрактните сложни понятия. Ако се приеме, че понятие B съдържа понятията a , d и e , то всеки път когато се идентифицира наличието на B , по необходимост се привеждат в наличност a , d и e без изключения. Макар и удобен за дескриптивни и класификационни структури на понятията този модел не е без проблеми. Безспорно има случаи изключения, при които употребата на една понятийна категория не извиква задължително всички понятия от нивото на a , d и e . Нещо повече – този модел е статичен и не предлага обяснение за промените настъпващи в употребата на езика. Ако при наличие на нова концептуална информация член на B може да бъде премахнат (например: Плутон губи статуса си на планета от слънчевата система.), то тогава трябва да се разгледат критерии, при които необходимостта за наличие на всички елементи в съдържателния модел може да бъде заобиколена.

Това довежда до другия основен модел, а именно *инференциалният модел*. Тук отново B съдържа a , d и e , но само в инференциално отношение. С други думи при случай на наличие на B , е възможно само част от подпонятията (само a и e , но не и d) да влязат в употреба в зависимост от инференциалната схема. Инференциалният модел е по-гъвкав и динамичен, макар и по-слабо дескриптивен от съдържателния. Като цяло тенденцията при дефиниране различните теории на понятията е към втория вид модел, тогава когато не се говори за хибриден вариант между двата модела. Това се дължи предимно на огромното количество примери в подкрепа на динамичната структура на понятията и ще бъде обяснено при разглеждане различните понятийни теории.

Първата от основните теории за понятията е *Класическата теория* за понятията. В този случай понятията имат стриктно дефинираща структура, като за това са нужни серия от *необходими и достатъчни* условия за тяхното приложение. Тази теория намира корените си в творбата на Джон Лок „Опити върху човешкия разум”(1690) и бива развивана от множество автори макар и с леки разлики през годините. Този вид понятийна структура може да бъде лесно приложен в полза на епистемичната обосновка. Лорънс и Маргулис дават следната дефиниция:

„Може да счита за достатъчно основание да се приеме, че един обект спада към дадено понятие, ако се разгледа дали дефиниращите му компоненти са изпълнени”¹.

¹ Laurence, S., Margolis, E. „Concepts and Cognitive Science” , стр. 12 в „Concepts Core Readings”

Подобно на съдържателния модел и Класическата теория на понятията среща трудности що се отнася до липсата на динамика на понятията. Друг проблематичен аспект е така нареченият проблем за *нормативността на значението*. Всяка теория на понятията, която цели да има класификационна функция, би следвало да предложи решение на проблеми свързани с евентуално погрешно класифициране. Без съмнение поставянето на даден обект в някоя понятийна група, чрез такова класифициране, може да бъде извършено погрешно. Доматът може да бъде сметнат за приспадащ към категорията на зеленчуците, въпреки че от ботаническа гледна точка е плод. Но ако всички дефиниращи компоненти са налични (по дефиницията на Лорънс и Маргулис), то как се стига до това положение? Проблемът за нормативността на значението засяга нормативната употреба на понятията или иначе казано, съществуват критерии за деонтичния статус на понятията, които са тясно свързани с тяхната употреба и не подлежат на подобно стриктно класифициране. Дори когато те могат да бъдат класифицирани в даден момент, техният нормативен характер предполага, че значението им или ситуациите, в които могат да бъдат правилно употребявани, се менят. Нещо повече – повдига се въпросът за типичността на дадени елементи от различните категории, така както „ябълка” е по-типичен представител на понятийната категория „плод”, отколкото е „авокадо”. Това води до дефинирането на *Прототипната теория*, която ще бъде разгледана след малко. Друг проблем поставен пред Класическата теория е проблемът за неясните понятия или тези, които не влизат в една или друга група задължително. Пример за това може да се илюстрира с въпроса дали „килим” спада към понятийната категория „мебел”. Проблемът за неясните понятия може да се аргументира като произведен от горепосочените проблеми за нормативността на понятията и типичността на представителите на дадена концептуална група (килим не е типичен представител на категория мебели).

Наличието на подобни неясни граници на иначе стриктно дефинираната дескриптивна Класическа теория води до разработването на Прототипната теория за понятията. Тя бива дефинирана от Еленор Рош в „Естествени категории” през 1973 година. Първоначално за „прототип” се счита първият сетивен стимул, който поставя началото на дадена категория и в последствие прераства в основния представител на тази категория. В последствие Прототипната теория се разраства и претърпява няколко допълнения към дефиницията си, но като най-важни черти остават следните аспекти:

- за разлика от класическата теория тук не става дума за дефиниция, а за съвкупност от свойства;

- процесът на категоризация е активна съпоставка между прилики;
- набляга се на инференциалните, недемонстративни връзки между категориите.

От така представената дефиниция тази теория може да напомня на теорията за семейните прилики, дефинирана от късният Витгенщайн във „Философски изследвания” и това не е случайно. Рош и Мерис признават, че Прототипната теория е изведена именно от там. Самият Витгенщайн стига до извода за семейните прилики като разглежда примера за понятието „игра”. Както се оказва, това е достатъчно абстрактно понятие за да има такива представители, които да нямат нищо общо помежду си, макар и да са класифицирани като „игра”. Такива са например игрите на карти спрямо играта на футбол и спрямо детските игри. Някои са състезателни, други – не. Някои представители имат ясно обозначени правила, други нямат никакви и т.н. И въпреки това те всички спадат към категорията за игра, която влиза в ролята на прототип и може да акомодира спецификите на всичките си представители. Терминът *семейни прилики* се използва именно поради тази особеност, че два члена на едно семейство могат да не си приличат по нищо и въпреки това да принадлежат към него. Витгенщайн характеризира понятието така:

„Резултатът от това изследване е: наблюдава се сложна мрежа от прилики наложени една върху друга и преплетени: понякога само общи прилики”²

Този вид понятийна структура решава проблемите за неясните понятия и този за типичността на различните членове на дадена понятийна група. Нещо повече, тези проблеми се превръщат в основни принципи на така характеризиранията концепция. Неясните понятия могат да участват като членове на различни категории стига да бъдат открити нужните семейни прилики.

Но разхлабването на стриктната дефиниционна структура, присъща на Класическата теория, носи със себе си нови проблеми. Първият от тях е проблемът за незнанието. И по-конкретно – ако липсва стриктна дефиниция и се разчита само на серия от прилики, то къде се слага границата на недостатъчното количество прилики, за да бъде класифициран даден обект като член на дадена понятийна категория? Примерът най-често асоцииран с това е следният: ако се наблюдава беззъб, трикрак тигър албинос, въз основа на какво може той да се класифицира като тигър при условие, че стандартните критерии за употреба на „тигър” не са спазени? И въпреки

² Wittgenstein, L. „Philosophical Investigations”, Basil Blackwell, Oxford, 1986, стр 30-31, пар. 66

това от просто наблюдение всеки би могъл да разпознае този тигър именно като такъв, макар и да е беззъб, трикрак, албинос.

Вторият проблем е двуостър и е свързан именно с отворената структура на понятието за прототип. От една страна, това е проблем за липсващия главен представител на дадения прототип. Аргументът тук е, че при ясно дефинирани понятия е възможно да няма основен (най-типичен) представител. Когато се мисли за цифри, едва ли може да се твърди че „2” е по-типичен представител за „цифра” от „7”. Другата страна на този проблем се отнася за изцяло липсващите прототипи. Това се случва, когато определено понятие е достатъчно конкретно дефинирано, за да няма огромно множество от представители, измежду които може да се избере прототип. Джери Фодор предлага силен аргумент срещу Прототипната теория именно въз основа на горепосочената проблематика. От работата на Фодор Лорънс извежда следния аргумент:

„Може да съществува прототип за *баба*. Може дори да съществува прототип за типичните признаци за *баба*. Със сигурност обаче не съществува прототип за *бабите на Чосър*, както и не съществува прототип за типичните признаци за *баби, чиито внуци са предимно зъболекари.*”³

Последният пример изглежда сякаш може да бъде лесно решен, ако се завърне стриктната дефиниция на Класическата теория за понятията, но както вече беше посочено и тя съвсем не е безпроблемна. Изглежда всяка от двете до тук посочени понятийни структури носи със себе си решения на проблемите на другата, но и проблеми, чиито решения лежат извън допустимите дефиниции на въпросната теория. Този парадокс води до предлагането на хибридна теория наречена *Двойна теория*, която има за цел да обедини Прототипната и Класическата теории. В съответствие с нейната дефиниция се твърди, че понятията притежават две части в структурата си: ядро и периферия. Ядрото наподобява на ясните, конкретни дефиниции от Класическата теория и се използва за силно специализирано дефиниране и класифициране на понятията. Периферията, от своя страна, е с прототипен характер като тя служи за бързо разпознаване на понятия в „най-общ” смисъл (чрез съвкупности от прилики). Двойната теория не успява да си извоюва място като доминантна теория на понятийните структури, предимно защото вместо да разреши проблемите присъстващи в дефинициите на предците си, тя по-скоро наследява всичките им

³ Laurence, S. “Naturalism and Language: A Study of the Nature of Linguistic Kinds and Mental Representation”, Rutgers University, 1993

проблеми, без да дава ясни решения на нито един. Важно е да се отбележи, че тя е първият опит за концептуален плурализъм (в случая само дуализъм), който на този етап изглежда като най-обещаваща методика за описване структурата на понятията.

Друга теория, която заслужава да се разгледа, е *Неокласическата теория* за понятията. Макар и по-скоро съвкупност от теории, Неокласическата е пореден опит да се извлече най-доброто от наличните до този момент теории. Въпреки името си тя не е опит да се възродят принципите на Класическата, а по-скоро да се преразгледат уроците, извлечени от провала на предишните. Този подход ясно се вижда в дефиницията на Рей Джакендорф, който твърди, че са необходими поне три вида условия, които да бъдат удовлетворени, за да се достигне до правилното значение на дадено понятие. Това са *необходимите* условия (наподобяващи Класическата теория или ядрото от Двойната теория), *подлежащите на оценка* условия (които имат за цел да вземат под внимание променливите страни на всяка възможна понятийна класификация) и *типичните, но подлежащи на изключение* условия (като състезателния характер при игрите, така както са описани от късния Витгенщайн във връзка с Прототипната теория).

Така формулирана тази теория разчита на частични дефиниции и активното им допълване от участниците в дадена комуникативна система. Специфичната стъпка тук е активното участие на разговарящите в преценяването смисъла на понятията въз основа на ситуацията. Това е поредната крачка към затвърждаване активната роля на комуникиращите при предаването и възприемането на смислови единици под формата на понятия. Един от основните проблеми свързани с тази теория идва от статичната ѝ част, а именно частичните дефиниции (необходимите условия). Проблемът гласи, че ако частичните дефиниции бъдат превърнати в пълни дефиниции, то тогава се завръщат проблемите присъщи на Класическата теория. От друга страна, ако дефинициите останат само частични, то тогава, изглежда, би липсвал критерии за определяне на референцията на дадено понятие.

До този момент става ясна конкретната насока на развитие на понятийните теории. От класическият, статичен модел се преминава през по-гъвкавият, малко по-динамичен прототипен модел и се стига до опити за съчетаване на тези два основни структурни варианта. Лесно може да се достигне до заключението, че колкото по-дескриптивна е една теория за понятията, толкова по-трудно тя би обяснила неясния характер на дадени понятийни групи и обратно – колкото по-малко се набляга на ясни дефиниции, толкова повече се отдалечава моделът от експлициращата, обяснителна

функция на понятийната употреба. Проблемът на описаните до тук теории е, че те определят понятията като автономни същности, разглеждани в един единствен времеви момент. Иначе казано, дори теориите да взимат под внимание въпроса за динамичната същност на понятията, никоя от тях не предлага задоволително обяснение на същността на тази динамика и в какво се състои тя. Това са същите тези проблеми, с които се сблъсква ранният Витгенщайн и които в последствие разглежда във „Философски изследвания“. Ако се приеме, че не съществуват правила за употребата на понятията, които използваме (т.е. те нямат структура), то как е възможна устойчивост в езика като цяло? Отговорът на Витгенщайн е, че възможността за език се обяснява с това как може да се следва правило. Важно е да се направи разликата между наличието на правило и прилагането му на практика. Така статичната структура от налични правила бива анимирана и влиза в практическа употреба. И не случайно Витгенщайн твърди, че следването на правило само по себе си е въпрос на навик. Чрез тази характеристика прагматиката получава своята главна роля в изграждането на смисъла на понятията и овъзможнява езика. Този вид динамичност, свързана с активно участие при формирането и интерпретирането на смисъла на понятията, бива развиван през последните години както в когнитивните науки, така и във философията. В частност ще разгледам една последна теория на понятията, наречена *Теория теория*, и успоредно с това ще покажа паралелите между нея и философията на Робърт Брандъм, който базира голяма част от своята философия на работата на късния Витгенщайн.

Теорията за теорията е измежду последните по-обширно приети теории за понятийната структура, развита е в средата на осемдесетте години от Алисън Гопник и Андрю Мелцоф и се базира на твърдението, че процесът на изграждане на понятията, започващ от ранна детска възраст, прилича на научния процес на изграждане на теория. Иначе казано, всяко понятие, без значение дали е първично или комплексно, бива подложено на експериментална методика, която включва и принципите на фалибилизма, т.е. винаги остава възможността за ревизия и предефиниране. При изграждането на понятие се наблюдава процес или събитие от нещо просто като сетивно възприятие до значително по-сложни причинно-следствени връзки. Тези връзки, в контекста на тяхната употреба, изграждат теория за правилната употреба на съответното понятие, термин или действие. Както всяка научна теория и понятията непрестанно претърпяват проверка, съпоставка и верификация като след всеки път тяхната правилна употреба се проявява все по-ясно. Макар и Теория теория да е била развита като концептуална теория описваща процесите на изграждане на понятийна

структура при децата от най-ранна възраст и техните механизми за категоризиране на заобикалящия ги свят, от този модел могат да се извлекат няколко важни заключения, които в последствие ще могат да бъдат наблюдавани и в инференциално-семантична теория на Брандъм.

Щом Теория теория се позовава на изграждането на теория за всяко понятие, то няма как да не се вземе под внимание прагматичният аспект на този процес. Наблюденията на употребата на различни понятия се случват в социална среда и непрестанно са обект на напасване и предефиниране. Тъй като няма типична ситуация, с която всеки да трябва да се сблъска за да изгради теория за дадено понятие (особено по-абстрактните такива) и въпреки това постигаме разбирателство при комуникация, трябва да се приеме, че значението на всяко понятие може да бъде достигнато по множество различни начини чрез теоретизиране на множество различни ситуации. С други думи, ние наблюдаваме не само дадената ситуация като автономна и изолирана, а напротив, тя се възприема като интегрирана в социалната практика и нещо повече – предпоставките за нея и следствията от нея също биват включвани в теорията. От това може да се изведе като заключение, че процесът на изграждане на теория при търсене значението на дадени понятия има инференциален характер. Тук е именно една от основните разлики между Теория теория и научния процес на изграждане на теория. Макар и на пръв поглед да изглежда сякаш и в двата случая теорията се изгражда въз основа на наблюдение на дадена серия от събития и намиране на причинно-следствените корелации, при провеждането на научен експеримент целта е да се ограничат произволните фактори и тези нямащи общо с експеримента, но способни да повлияят на резултатите. Обратно на това, при класифицирането на понятия посредством теоретизиране за тях е необходимо да се вземат под внимание всички събития и случаи на употреба на даденото понятие и едва в последствие да се изгради представа за правилната им употреба чрез форма на понятийна триангулация. Многообразието на социалната среда, в която тези понятия се употребяват, както и различните контексти от които се извежда тяхната правилна употреба, не подлежат на изолиран експеримент именно поради инференциалната им структура. За да бъде построена теория за правилната употреба на дадено понятие, трябва да се вземат под внимание всички възможни варианти на употреба, всички корелации и всички възможни предпоставки и следствия.

В книгата си „Да се направи експлицитно“⁴ Робърт Брандъм описва основен механизъм, нужен за да се осъществи комуникация в социална среда. Този механизъм той нарича *следене на резултата* и най-общо се изразява в активното следене на интенционалните състояния на участниците в дадена комуникация. Брандъм навлиза в много задълбочено разглеждане на този процес, като прави разграничение между това, което бива изразено, и това, което бива възприето от следящия резултата. При следенето на резултата се експлицира и разликата между *de dicto* и *de re* значенията при комуникацията и как следенето на резултата трябва да отчита тези модалности, за да запази процеса на комуникация. Брандъм също така набляга на разликата между това какво *вярва* говорещият, какво той вярва, че *следва* от тези му вярвания и как това може да контрастира с резултата, който следящият е отчел. С други думи това следене на резултата трябва да включва повече от контекста на дадената ситуация и да се вземат под внимание всички инференциални връзки, които играят роля в определянето на значението на казаното. Само така може да се разграничат предпоставките и следствията, такива каквито интеркомуникаторът смята, че ги предава, от тези които следящият резултата реално възприема въз основа на предпоставките и следствията валидни за самия него. Брандъм твърди, че при следенето на резултата трябва да се удържат *два вида резултат*⁵. Например ако при разговор между Александър и Петър Александър каже: „Привечер ще отида на кино с Иван“, то част от инференциалните изводи, които Петър ще може да направи, са факта, че привечер Иван ще бъде на кино и че Александър и Иван ще бъдат на едно и също място. В този случай двата вида резултати съвпадат. Ако обаче Петър знае, че Иван е болен, то тогава се получава раздвояване на резултатите. Петър ще припише на Александър интенционалното състояние, че привечер с Иван ще бъдат на едно и също място, но в същото време поради допълнителното си знание за болестта на Иван, Петър ще знае, че Александър греша.

Нищо от изказването „Привечер ще отида на кино с Иван“ не предполага, че то може да е грешно. Единствено инференциалната връзка за болестта на Иван, която прави невъзможно реализирането на намерението на Александър, е от значение. Това също е вид теория, макар и не за конкретно единично понятие, а събитие. Именно тук може да се види приликата между теорията на Брандъм за инференциалната семантика,

⁴ Brandom, R. “Making it Explicit”, Harvard University Press, Cambridge Massachusetts, 1994.

⁵ “Two types of scorekeeping books” (прев. Авт.) Понятието „scorekeeping” при Брандъм е комплексно и включва следене на контекста на дискурсивните практики, деонтичните нагласи на участниците и инференциалните връзки, които могат да се изведат в процеса на комуникация.

която намира основата си в прагматиката, и теорията за теорията. И двете използват инференциалната структура, за да определят деонтичния статус на дадени изказвания. Както една теория (понятийна) може да бъде отхвърлена поради наличието на противоречия между наличните елементи, така и твърдението на Александър бива отхвърлено поради противоречие от прагматичен характер. Брандъм казва:

„Деонтичното следене на резултата е видът разбиране, използван при осъществяване на комуникация. То е вид интерпретация. Но то е имплицитна интерпретация, а не експлицитно формиране на теоретична хипотеза”⁶

От това твърдение може да се изведе, че формирането на значението при комуникация не лежи в някакви същностни структури на понятията, а се разделя на две части: правилното артикулиране на смисъл и правилната им интерпретация. Така значението се явява производно на правилното взаимодействие на участниците в играта (която Брандъм взема на заем от Уилфрид Селарс и използва многократно при формирането на собствените си философски идеи) на даване и търсене на основания. Тези основания са именно скритите имплицитни основания различните понятия да бъдат употребявани по един или друг начин, в прагматичен контекст, като това изменя смисъла им.

Брандъм многократно използва своята крилата фраза, че „семантиката е отговорна пред прагматиката”. Но дори без Брандъм това може да бъде наблюдавано в развитието на теориите за понятията. Без да се вземе под внимание прагматичният аспект на употребата им не би могла да се дефинира цялостна система, описваща понятийната структура, а след като бъде включена прагматиката е извънредно трудно и непродуктивно да се правят опити за завръщането към статичен модел на понятийните структури.

Това са някои от основните паралели, които могат да бъдат прокарани между двете дисциплини. Разбира се има и множество други, като например картинната теория за езика дефинирана от ранния Витгенщайн в „Логико-философски трактат”, която има своята съпоставка в картинната теория на понятията. Според нея всяко понятие има свой ментален образ, посредством който се определят характеристиките на съответните понятия. Но дори без други примери, описаните до тук би трябвало ясно да илюстрират паралелите в развитието на двете дисциплини. Несъмнено те са били създадени независимо една от друга и макар и да има директни корелации като

⁶ Brandom, R. “Making it Explicit”, Harvard University Press, Cambridge Massachusetts, 1994, p 508.

извеждането на прототипната теория от формулировката за семейни прилики на Витгенщайн, не може да се твърди, че едната е повлияла на другата като цяло. Именно това прави тази конвергентна насока толкова любопитна. Въпреки нюансите в различните теории за понятията и семантиката, насоката изглежда една: трябва да се обясни подробно ролята на практическата употреба на понятията и как инференциалната структура се вписва в този модел.

Библиография

- Brandom, R. (1998). *Making it explicit. Reasoning, representing, and discursive commitment.* Harvard University press.
- Fodor, J. A. (1998). *Concepts: Where Cognitive Science Went Wrong.* New York: Oxford University Press.
- Fodor, J. A., and Lepore, E. (1996). The Red Herring and the Pet Fish: Why Concepts Still Can't Be Prototypes. *Cognition*,
- Gopnik, A. In L. Antony & N. Hornstein (Eds). (2003) *Chomsky and his Critics* New York: Basil Blackwell
- Gopnik, A. (1996). The Scientist as Child. *Philosophy of Science*
- Gopnik, A., and Meltzoff, A. (1997). *Words, Thoughts, and Theories.* Cambridge, MA: MIT Press.
- Jackendoff, R. (1983). *Semantics and Cognition.* Cambridge, MA: MIT Press.
- Jackendoff, R. (1989). What Is a Concept, That a Person May Grasp It? *Mind and Language*, Reprinted Jackendoff (1992), *Languages of the Mind: Essays on Mental Representation*
- Laurence, S. (1993). *Naturalism and Language: A Study of the Nature of Linguistic Kinds and Mental Representation.* Ph.D. thesis, Rutgers University.
- Laurence, S., and Margolis, E. (ms). *Concepts, Content, and the Innateness Controversy.*
- Locke, J. (1690/1975). *An Essay Concerning Human Understanding.* New York: Oxford University Press.
- Margolis, E., Laurence, S. (1999), *Concepts Core Readings.* Bradford Books.
- Murphy, G. (2002). *The Big Book of Concepts.* Bradford Books, MIT press.
- Rosch, E., and Mervis, C. (1975). Family Resemblances: Studies in the Internal Structure of Categories. *Cognitive Psychology*
- Rosch, E., Mervis, C, Gray, W., Johnson, D., and Boyes-Braem, P. (1976). Basic Objects in Natural Categories. *Cognitive Psychology.*
- Wittgenstein, L. (1953/1958). *Philosophical Investigations.* 3d edition. Anscombe (Tr.). Oxford: Blackwell.